

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.616 van 25 mei 2000
in de zaak A. 54.781/VII-12.354.**

In zake : Marc DEKLERCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

tussenkomen de partij :

Dirk DE RIDDER,
wonende te ASSENEDE,
Zelzatestraat 75.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc DEKLERCK op 25 november 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 24 september 1993 waarbij zijn beroep aangetekend tegen de beslissing van 18 maart 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, houdende weigering van de vergunning aan verzoeker om een gemengde veehouderij, gelegen te 9060 Zelzate, Assenedesteenweg 204, uit te breiden met "een stal voor 253 zeugen, 56 jonge zeugen en 10 beren, twee mestvarkensstallen voor samen 1.088 dieren en bijhorende mestopslag van 2.606 m² (en) de opslag van 5.000 liter mazout in een nieuwe bovengrondse tank" ongegrond wordt verklaard;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 17 juni 1994;

Gelet op de beschikking van 8 juli 1994 die de tussenkomst van Dirk DE RIDDER toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 14 januari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 17 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 maart 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat N. SERVAES die, loco Advocaat Ph. TIELEMANS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een landbouwbedrijf uit, gelegen te Zelzate aan de Assenedesteenweg 204.

Hij beschikt hiervoor oorspronkelijk over een vergunning van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zelzate van 13 juli 1987 voor de exploitatie van een veehouderij van 100 runderen, 50 zeugen en 500 mestvarkens gedurende een termijn tot 13 juli 2002.

1.2. Op 3 november 1992 vraagt verzoeker een milieuvergunning aan voor de uitbreiding van het gedeelte varkensbedrijf met één zeugenstal en twee mestvarkensstallen tot een gesloten bedrijf met in totaal 263 zeugen en beren en 1.972 mestvarkens.

Bij beslissing van 18 maart 1993 wordt de vergunning geweigerd voor de uitbreiding met :

- "* een stal voor 253 zeugen, 56 jonge zeugen en 10 beren;
- * twee mestvarkensstallen voor samen 1.088 dieren en bijhorende mestopslag van 2.606 m³;
- * de opslag van 5.000 l mazout in een nieuwe bovengrondse tank".

Wel wordt de vergunning toegestaan voor "de uitbreiding met de opslag van 2 x 1.000 l mazout in bovengrondse houders".

1.3. Op 23 maart 1993 tekent verzoeker administratief beroep aan tegen voormelde beslissing voor wat het geweigerd gedeelte betreft.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- Vlaamse landmaatschappij op 25 juni 1993 : gunstig voor uitbreiding in de zin van regularisatie tot 828 mestvarkens en 100 runderen, ongunstig voor verdere uitbreiding;
- bestuur hygiëne en gezondheidszorg op 30 juni 1993 : ongunstig voor de uitbreiding;
- gemeente Zelzate (niet verplicht advies) : ongunstig voor de uitbreiding;
- bestuur milieuvergunningen op 9 juli 1993 : ongunstig voor de uitbreiding;
- bestuur ruimtelijke ordening op 14 juli 1993 : gunstig voor de uitbreiding;
- gewestelijke milieuvergunningscommissie op 19 juli 1993 : ongunstig voor de uitbreiding.

1.4. Bij de thans bestreden beslissing van 24 september 1993 wordt het beroep van verzoeker afgewezen en wordt de beslissing van de bestendige deputatie bevestigd;

2. Over het voorwerp van het annulatieberoep.

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie vraagt dat met het oog op de rechtszekerheid de Raad van State in zijn dictum uitdrukkelijk aangeeft "dat het bestreden besluit wordt vernietigd, in zoverre aan beroeper de milieuvergunning werd geweigerd voor de uitbreiding met een stal voor 253 zeugen, 56 jonge zeugen en 10 beren, en twee mestvarkensstallen voor samen 1.088 dieren"; dat het door verzoeker opgegeven aantal dieren overeenstemt met het in het bestreden besluit geweigerd aantal; dat niets zich er tegen verzet

dat bij vernietiging in het dictum de door verzoeker gevraagde specificering wordt opgenomen;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 23, § 2, 24, § 2 en 25, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en van artikel 52, 5°, a) en b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende goedkeuring van het reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I); dat verzoeker doet gelden dat hij een vergunning heeft aangevraagd voor de uitbreiding van zijn varkensbedrijf met 1.685 varkens, van 550 tot 2.235 stuks, dat het administratief beroep bij de Vlaamse regering aangetekend werd verstuurd op vrijdag 23 april 1993 en dus ontvangen werd op maandag 26 april 1993, dat de bestreden beslissing houdende weigering van de uitbreiding voor 1.407 dieren pas aan verzoeker werd genotificeerd op 6 oktober 1993 en over de gevraagde uitbreiding voor 278 dieren door het bestuur zelfs nog geen uitspraak werd gedaan, dat nochtans het bestuur volgens de aangehaalde bepalingen slechts over een dwingende termijn beschikt van vijf maanden, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep om over dat beroep te oordelen, bij gebreke waarvan verzoeker een stilzwijgende vergunning heeft bekomen, dat deze dwingende wettelijke termijn in elk geval overschreden is, daar de beslissing niet alleen moet genomen zijn binnen de gestelde termijn van vijf maanden maar ook binnen die termijn aan beroeper moet zijn betekend, dat de bijkomende termijn van tien kalenderdagen om de beslissing aan de aanvrager te notificeren zoals vermeld in artikel 52, sub 5°, b), van Vlarem I eveneens werd overschreden, dat bovendien dat artikel manifest onwettig is en buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijdigheid enerzijds met de artikelen 23, § 2 en 25,

§ 1, van het milieuvergunningsdecreet en anderzijds met artikel 24, § 2, van hetzelfde decreet dat de Vlaamse regering enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het administratieve beroepschrift werd ontvangen op 26 april 1993 zodat de beslissingstermijn liep van 27 april 1993 tot en met 26 september 1993, dat de beslissing tijdig op 24 september 1993 werd genomen, dat zij aan verzoeker werd toegezonden met een aange-tekend schrijven van 28 september 1993, dat zelfs indien de bewering van verzoeker dat hij de bestreden beslissing pas op 6 oktober 1993 zou hebben ontvangen zou kloppen, alsdan evenmin een stilzwijgende vergunning werd verkregen daar artikel 52, 4°, c), van Vlarem I in geen sanctie op de overschrijding van de termijn voor kennisgeving voorziet en het aldus niet om een vervaltermijn gaat; dat, voorts, de verwerende partij nog doet gelden dat artikel 52, 5°, b), van Vlarem I voldoende rechtsgrond vindt in artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker antwoordt dat hij wel degelijk een stilzwijgende vergunning heeft verkregen, dat de bestreden beslissing pas op 5 oktober 1993 werd verstuurd en op 6 oktober 1993 werd ontvangen, zodat de termijn van tien dagen voor kennisgeving is overschreden, dat overigens die betekening diende te gebeuren binnen de vijf maanden na de ontvangst van het beroep en dat het milieuvergunningsdecreet geen rechtsgrond biedt om die termijn met tien dagen voor kennisgeving te verlengen; dat hij daaraan nog toevoegt dat hij oorspronkelijk een vergunning had voor 550 varkens en een uitbreiding vroeg voor 2.235 varkens, dat zowel de in eerste aanleg genomen beslissing als de bestreden beslissing de vergunning weigert voor 1.407 varkens, dat aldus met toepassing van artikel 18,

§ 1, tweede lid, van het milieuvergunningsdecreet de vergunning voor 278 varkens (namelijk 2.235 verminderd met 1.407 expliciet geweigerde en met 550 vergunde) stilzwijgend werd geweigerd, dat hij tegen die weigering is opgekomen, dat vermits in beroep over dat aantal geen uitspraak werd gedaan, er stilzwijgend vergunning werd verleend voor de uitbreiding met 278 varkens;

3.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie van tussenkomst betoogt dat de bestaande vergunning maximaal 550 varkens betreft, dat voor zover daarover verwarring zou bestaan -quod non- dit te wijten is aan een poging tot misleiding vanwege verzoeker, door in de bijlagen aan de vergunningsaanvraag meer dieren op te geven dan er vergund waren, dat in de milieuvergunningsaanvraag er enkel sprake is van drie stallen, niet van een aantal varkens;

3.1.5.1. Overwegende dat, wat het aantal dieren betreft, met het bestreden besluit aan verzoeker de vergunning werd geweigerd voor een stal met 253 zeugen, 56 jonge zeugen en tien beren en voor twee mestvarkensstallen voor samen 1.088 dieren, te weten in totaal 1.407 varkens; dat blijkens de stukken van het administratief dossier het administratief beroep werd ontvangen op 26 april 1993, dat met het bestreden besluit over dat beroep uitspraak werd gedaan op 24 september 1993 en dat dit besluit, gedateerd op 28 september 1993, aan verzoeker op 5 oktober 1993 met een aangetekend schrijven werd toegestuurd;

3.1.5.2. Overwegende dat uit voornoemde gegevens blijkt dat uitspraak werd gedaan over het door verzoeker ingestelde beroep binnen de termijn van vijf maanden vastgesteld bij artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, dat evenwel de bestreden beslissing niet werd betekend binnen de in artikel 52, 4°, c), van Vlarem I gestelde termijn van tien kalenderdagen na het nemen van de beslissing in beroep,

maar wel binnen een termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen na ontvangst van het beroep;

3.1.5.3. Overwegende dat artikel 23, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt dat tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad beroep kan worden ingediend bij de Vlaamse regering die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift; dat artikel 25, § 1, van hetzelfde decreet bepaalt dat, wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn verkregen en de exploitatie mag worden gestart met eerbiediging van de algemene en de sectorale voorwaarden, indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn; dat artikel 52, 3°, en 5°, a), van Vlarem I omzeggens dezelfde bepalingen bevat als de artikelen 23, § 1, en 25, § 1, van het voornoemde decreet; dat artikel 52, 4° van Vlarem I in zijn littera's a) en c) bepaalt :

"a) de gemeenschapsminister of de in 1°, a) vermelde gemachtigde ambtenaar zendt binnen een termijn van tien kalenderdagen na de datum van de beslissing, deze beslissing of een voor eensluidend verklaard afschrift ervan per ter post aangetekende zending aan de bevoegde burgemeester met de opdracht tot bekendmaking ervan;

c) de gemeenschapsminister of de in 1°, a), vermelde gemachtigde ambtenaar zendt dezelfde dag als tot de verzending bedoeld in a) wordt overgegaan, per ter post aangetekende zending of bij afgifte tegen ontvangstbewijs een voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing ter kennisgeving aan :

- de exploitant
- (...)"

3.1.5.4. Overwegende dat de strenge sanctie die artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet stelt op het niet tijdig beschikken op een door de vergunningsaanvrager tegen een weigeringsbeslissing ingediend beroep -te weten het verkrijgen van een stilzwijgende vergunning- redelijkerwijze en rekening gehouden met de bedoeling welke aan die decreetsbepaling ten grondslag ligt, moet worden doorgetrokken tot de in artikel 52, 4°, c), van Vlarem I bepaalde termijn van tien kalenderdagen binnen welke de beslissing aan de exploitant moet worden verzonden, met name in de gevallen waarin de kennisgeving van de beslissing niet plaatsvond binnen een termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen na de ontvangst van het beroep; dat daarentegen die termijn van tien kalenderdagen waarbinnen de beslissing moet worden verzonden, als een termijn van orde moet worden beschouwd wanneer, zoals te dezen, de tijdig in beroep genomen beslissing binnen een tijdsspanne van vijf maanden en tien kalenderdagen, te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep, aan de aanvrager wordt verzonden; dat de grief niet gegrond is;

3.1.5.5. Overwegende, wat de door verzoeker aangevoerde onwettigheid van de in artikel 52, 5°, b), van Vlarem I bepaalde termijn van tien kalenderdagen betreft, dat hij daartoe volgende argumenten aanvoert :

- volgens artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet dient de beroeper binnen de in evengenoemd artikel bepaalde termijn eveneens in kennis te zijn gesteld van de in beroep genomen beslissing;
- artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet geeft aan de Vlaamse regering enkel opdracht om de modaliteiten van bekendmaking van het beroep te regelen en niet van de uitspraak ingevolge dat beroep;

dat die argumenten evenwel niet opgaan; dat, betreffende het eerste argument, artikel 23, § 2, van evengenoemd decreet de termijn bepaalt waarbinnen de Vlaamse

regering "uitspraak doet" op een beroep ingediend tegen een in eerste aanleg door de bestendige deputatie genomen beslissing over een vergunningsaanvraag; dat artikel 25, § 1, bepaalt dat de vergunning wordt geacht bekomen te zijn wanneer binnen de opgelegde termijn geen uitspraak is gedaan, in het geval dat in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of geen tijdige uitspraak werd gedaan; dat geen van beide bepalingen gewag maakt van een termijn voor het ter kennis brengen van de beslissing over het beroep; dat zij alleen bepalingen betreffen om de beslissing te nemen, dus om uitspraak te doen; dat zij geenszins inhouden dat de beroepsbeslissing binnen de aldaar bepaalde termijn voor uitspraak moet ter kennis zijn gebracht; dat de gewraakte Vlarem I-bepaling er bijgevolg niet in strijd mee kan zijn; dat wat het tweede argument betreft, artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet luidt als volgt :

"De Vlaamse regering regelt de wijze waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld";

dat het bepalen van de termijn om een beroepsbeslissing ter kennis te brengen van de betrokken personen en instanties moet worden beschouwd als het regelen van een aspect van de behandelingsprocedure van het beroep;

3.1.5.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het bestreden besluit tijdig werd genomen en rechtsgeldig aan verzoeker werd betekend; dat dienvolgens verzoekers argumentatie dat hij over een stilzwijgende vergunning beschikt voor de uitbreiding "met - een stal voor 253 zeugen, 56 jonge zeugen en 10 beren,

- twee mestvarkensstallen voor samen 1.088 dieren en bijhorende mestopslag van 2.606 m³,

- de opslag voor 500 l mazout in een nieuwe bovengrondse tank",

niet opgaat;

3.1.5.7. Overwegende dat wordt vastgesteld dat de vergunningsaanvraag er toe strekte een vergunning te verkrijgen voor 1.685 varkens bij de reeds vergunde 550 varkens, tot een totaal van 2.235 varkens, en dat in eerste aanleg slechts uitspraak werd gedaan over 1.407 varkens (totaal aantal varkens : 1.975); dat alhoewel verzoeker in zijn beroepschrift dat probleem had aangekaart en in het bestreden besluit terecht wordt overwogen dat de aanvraag beoogt te komen tot een totaal aantal dieren van 2.235 en dus niet van 1.957, zoals in het in eerste aanleg genomen besluit verkeerdelijk werd aangenomen, in het beschikkend gedeelte desalniettemin de in eerste aanleg genomen beslissing uitdrukkelijk wordt bevestigd, met specificering van het aantal dieren waarvoor de vergunning wordt geweigerd, te weten 1.407 varkens, en dat aldus over 278 varkens waarvoor vergunning werd gevraagd geen uitspraak werd gedaan; dat, dienvolgens, verzoeker op grond van artikel 52, 5°, a), van Vlarem I voor wat betreft 278 varkens moet worden geacht over een stilzwijgende vergunning te beschikken;

3.1.5.8. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel deels ongegrond, deels gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat het bestreden besluit twee weigeringsmotieven bevat; dat onder meer het vijfde middel is gericht tegen het eerste weigeringsmotief, te weten :

"Overwegende dat de inrichting niet is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een bijzondere bescherming vergt; dat de stallen evenwel gelegen zijn op amper circa 200 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter en van een woonuitbreidingsgebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 2.235 varkens ouder dan 10 weken, waarvan 253 zeugen, een gesloten karakter heeft; dat rekening houdend met de conceptie van de inrichting hieraan 70 waarderingspunten kunnen worden toegekend; dat op basis van de gehanteerde technische criteria

zoals vervat in artikel 357 van titel II van het VLAREM dient gesteld dat met een ruimtelijke scheiding van amper 200 m een varkenshouderij met 70 waarderingpunten reeds vanaf meer dan 400 dieren aanleiding geeft tot overdreven milieuhinder; dat binnen een straal van 100 m rondom de perceelsgrenzen zich een 20-tal woningen bevinden; dat de dichtstbijgelegen buurwoning zich op amper circa 125 m van de nieuwe stallen bevindt; dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de nieuw te bouwen stallen en de voormelde woningen, het woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter en het woonuitbreidingsgebied, de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder";

dat verzoeker daaromtrent doet gelden dat het bestreden besluit toepassing maakt van de afstandsregel die in artikel 357 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II) is vervat, terwijl dat besluit onwettig is daar het nooit aan het voorafgaandelijk advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op de bepalingen van het oud Vlarem II, dat immers de aanhef ervan niet verwijst naar voornoemd besluit en dat de bestreden beslissing slechts verwijst naar "de gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 ..."; dat zij daaraan toevoegt dat evengenoemd reglement niet onwettig is;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord doet gelden dat de bestreden beslissing wel degelijk steunt op de bepaling van Vlarem II; dat hij daarop zijn argumentatie inzake de voorgehouden onwettigheid van dat besluit verder argumenteert;

3.2.4. Overwegende dat de tussenkomende partij eveneens doet gelden dat de bestreden beslissing niet expliciet steunt op Vlarem II, maar op de milieutechnische beoordeling van de hinder, zodat het middel inzake de al dan niet afdwingbaarheid van Vlarem II niet terzake is;

3.2.5. Overwegende dat, wat de verwerende partij ook moge beweren, uit de aanhef van de bestreden beslissing, in het bijzonder uit de sub 3.2.1. geciteerde overweging, onomstootbaar blijkt dat wel degelijk toepassing werd gemaakt van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II), inzonderheid van artikel 357 dat in afstandsregels volgens het systeem van waarderingspunten voorzagt; dat het niet opgaat om omschrijvingen als "volgens de gehanteerde technische criteria als vervat in het Vlarem II" aan te wenden, teneinde te argumenteren dat geen toepassing meer wordt gemaakt van Vlarem II, terwijl "de gehanteerde criteria" volledig overeenstemmen met deze vervat in artikel 357 van dat besluit; dat bij arrest nr. 52.260, de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, van 16 maart 1995, bedoeld Vlarem II werd vernietigd; dat, dienvolgens, de gehanteerde technische criteria niet als rechtsgeldige criteria in aanmerking kunnen worden genomen; dat het in dezelfde overweging voorkomend motief inzake de geurhinder eveneens blijkt te zijn gestoeld op die technische criteria en niet op een concreet en individueel onderzoek van alle bij de zaak betrokken aspecten; dat een afstand van circa 125 meter tussen de stallen en de dichtstbijgelegen woning en van circa 200 meter tussen de stallen en het woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter en een woonuitbreidingsgebied niet dermate gering is dat het de evidentie zelve is dat de inrichting voor die woning en

woongebieden aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder; dat het middel gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat het zevende middel is gericht tegen het tweede weigeringsmotief, te weten :

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 16.663 kg P_2O_5 respectievelijk 34.426 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 86 ha; dat de aanvrager stelt te beschikken over een oppervlakte cultuurgrond in pacht van circa 36,6 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 51,15 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat op basis van de documenten toegevoegd aan het beroepschrift kan gesteld worden dat de aanvrager heeft aangetoond :

- 34,4485 ha cultuurgrond in pacht te hebben;
- mest te mogen afzetten over een oppervlakte cultuurgrond van 51,1585 ha, grotendeels gelegen op Nederlands grondgebied;

dat mede rekening houdend met het feit dat volgens de voormelde documenten op bedoelde cultuurgronden o.m. gerst, tarwe, suikerbieten en aardappelen worden geteeld, waarvoor een lagere bemestingsnorm geldt, er een onvoldoende oppervlakte cultuurgrond is aangetoond; dat verder in het licht van de EG-richtlijn 90/425/EEG van 17 december 1992 tot vaststelling van de veterinaire rechtelijke en gezondheidsvoorschriften voor het handelsverkeer en de invoer in de Gemeenschap van produkten waarvoor ten aanzien van deze voorschriften geen specifieke communautaire regeling geldt als bedoeld in de bijlage A, hoofdstuk I, van richtlijn 89/662/EEG, en, wat ziekteverwekkers betreft, van richtlijn 90/425/EEG, de mogelijkheid tot uitvoer van varkensdrijfmest vanuit België naar Nederland in de nabije toekomst ernstig in vraag dient gesteld; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen derhalve te groot is";

dat verzoeker in dat middel de schending aanvoert van "artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, artikel 57 sub 3 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van

6 februari 1991, de artikelen 2, 3 en 4 van het mest-decreet van 23 januari 1991, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht en het ontbreken van rechtens vereiste feitelijke grondslag"; dat hij onder meer betoogt dat hij bij het beroep bij de minister de nodige mestafzetbewijzen heeft gevoegd "waaruit blijkt dat naast de 37 hectare eigen gronden, overeenkomsten voor de toekomst met afnemers van mest voor in totaal 51 hectare kunnen instaan voor de verantwoorde ecologische afzet van de mest die geproduceerd wordt door 2.235 varkens";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij onder meer antwoordt dat in de bestreden beslissing wel wordt gesteld dat verzoeker heeft aangetoond dat hij circa 34 ha cultuurgrond in pacht heeft en over circa 51 ha kan beschikken in toepassing van het mestdecreet, maar daarbij ook wordt gesteld dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat op de cultuurgronden onder meer gerst, tarwe, suikerbieten en aardappelen worden geteeld waarvoor een lagere bemestingsnorm geldt zodat een nog grotere oppervlakte aan cultuurgrond nodig is voor een ecologisch verantwoorde mestafzet;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord onder meer nog aanvoert dat de door hem voorgelegde mestafzetmogelijkheden wel voldoende zijn, rekening houdend met de strengere bemestingsnormen voor gronden met teelten andere dan gras, op basis van de vigerende normen "en niet (...) op basis van de regels van informele en officieuze documenten als het mestactieplan, dat geen reglementaire waarde heeft"; dat hij ook nog doet gelden dat "indien gronden overbemest zouden worden of mest zou 'verdwijnen', (...) de Mestbank (kan) ingrijpen";

3.3.4. Overwegende dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van de

bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting of uitbreiding te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het luidde op de dag van het bestreden besluit geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat in hun hiervoor bedoelde versie dat decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien in vier mestafzetmogelijkheden: gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in die stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 24 september 1993 waarbij het beroep van Marc DEKLERCK, aangetekend tegen de beslissing van 18 maart 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, houdende weigering van de vergunning aan verzoeker om een gemengde veehouderij, gelegen te 9060 Zelzate, Assenedesteenweg 204, uit te breiden met "een stal voor 253 zeugen, 56 jonge zeugen en 10 beren, twee

mestvarkensstallen voor samen 1.088 dieren en bijhorende mestopslag van 2.606 m² (en) de opslag van 5.000 liter mazout in een nieuwe bovengrondse tank" ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijfentwintig mei tweeduizend, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.